

Het kruidenierswinkeltje van H.K.W. Verstegen

M'n opa en oma hadden in de 30-er jaren een kruidenierswinkeltje in de Waalderstraat op no. 22. De plek waar nu Albert Heijn is, naast Tomahawk. Het was een knus winkeltje, op de toonbank stond een grote, rode koffiemolen. Boven de toonbank hingen, aan touwtjes en aan een koperen roe, de bruine, papieren rechte- en puntzakken. In verschillende maten. Er was geen kassa, wel onder de toonbank de geldla met de sleutel erin.

Verder stonden er veel grote bussen, jute zakken, glazen flessen met snoep en een houten rek met vakken, waar allerlei soorten erwten en bonen in lagen. Aan de winkel deur hing een grote bel, die heel hard klingelde als de deur open ging. De woonkamer was direct achter de winkel. In de muur zat een klein raampje met een gordijntje, waar m'n oma eerst even doorheen gluurde om te kijken wie er in de winkel stond. Voor de vaste klanten was er een boekje. Als er dan tussentijds boodschappen werden gedaan, werd er altijd gezegd: 'Skrief maar effe op.' 1 x per week werd er doorgaans afgerekend.

Oma deed de winkel en opa ging met de ket en kar er op uit om z'n waar te verkopen.

Z'n wagen stond vol met Van Nelle trommels voor de koffie en de thee. Verder wat kisten en manden voor alle andere artikelen. Hij ging onder andere te venten in de polder en onder de duinen bij De Muy en De Slufter. Als opa dan de boodschappen afleverde, nam hij gelijk de bestelling op voor de volgende week.

De klanten waren niet allemaal even makkelijk. Zo gebeurde het nog al eens dat een boerin zei: 'Verstegen, nou heb ik vorige week de butter vergeten te bestellen. Wil je dat nog even voor me halen?' Opa, misschien wel met de pé in, deed het toch maar. Het was immers een klant. Dus met z'n paard en wagen weer richting Den Burg, dan naar Den Hoorn, want daar was de fabriek De Onderneming en daar kwam de boter vandaan (de rauwe melkse butter). Dan maar weer terug naar polder Eierland. Je begrijpt hoelang hij onderweg was en hij kreeg er geen cent extra voor. Gelukkig had hij haast altijd een goed humeur en bleef lachen.

Als hij dan na het rondbrengen van de boodschappen, met de burens Willem Rijk, Keessie Boon en nog andere Waalderstraters, heerlijk in 't sontje op het bankie voor de winkel zat te ouwe Nelen en er kwam nog een klant, bijvoorbeeld om 2 cent gist, dan riep opa naar oma, 'Volluk, er is gebolen!' Het maakte hem niet uit, al was oma helemaal achter in het huis. Er werd wel eens gevraagd: 'Verstegen, jij kan toch zelf wel even helpen?', maar dat deed opa niet. Hij gaf als antwoord: 'Liesebeth is voor de winkel en ik ben voor de ket en kar.'

Nou, uitgesproken was je...

*Elly Heerschap-Verstegen,
Den Burg*